

ДС, та затова пренагажда фактите, ръководен от желанието си да доказва промакедонистката насоченост в дейността на четата.

От неговия разказ става ясно, че посещението във Влахи е предизвикано от редица оплаквания на селяни и нуждата някои от местните управници да бъдат сплашени и предупреждени. Имало оплаквания и срещу македонския учител Макревски. „Оплакванията срещу него също бяха много и едното от тях бе, че бързо се „сдушил“ с местните големци и заедно с тях деребействал наляво и надясно и така превишавал правата си“ — сочи Монеv. Монеv пояснява каква е била целта на дошлите тук по силата на Бледските споразумения македонски учители: „Езиково и просветно да ни подготвят за предстоящото обединение между двете части на Македония, а по-дир това и към проектираната Балканска федерация“ — и с известно съжаление сочи, че след скарването между Тито и Сталин „всичко отиде по дяволите“.

След това Монеv дава една от най-сполучливите характеристики за пребиваването на тези учители и поведението на местните комунистически активисти към тях по време на културно-национална автономия от края на 1947 и първата половина на 1948 г. Заслужава си тя да бъде цитирана дословно: „Трябва да се знае и това, че ония учители от Югославия, пребиваващи тогава в нашия край, се ползваха с твърде големи права, а пък държанието, поведението на комунистическите ни управници към тях беше приблизително такова: пълзене и раболепничене, ибрикчийство и теманета, само и само да допаднат на бъдещите си господари от Югославия, да им се харесат с цената на всичко! О, Боже, какви ли не магарии се правеха тогава, какви ли не подлости се пускаха в ход, на какви ли не унижения не се подлагаха хората тогава, и то само и само да се угоди, да се задоволят всички прищевки и капризи на „скъпите“ ни комунистически братя от съседна Югославия, които по-сетне автоматически станаха „Титови емисари“, та и агенти на УДБ! Времена, от които всеки трябва да се срамува и погнуси!“¹¹